

Marga Forns Guzmán (1976-2022)



El passat 18 de gener vam donar l'últim adéu a la nostra companya i amiga, la doctora Marga Forns.

La Marga (mai li va agradar que li diguessin Margarita) va néixer a Barcelona el 27 de juliol de 1976.

Va ser una nena feliç i plena d'energia, fins que a l'edat de nou anys va ser diagnosticada d'un osteosarcoma de braç. Els oncòlegs van ser clars amb els seus pares: la possibilitat que sobrevisqués era reduïda. La Marga va passar un any ingressada a l'Hospital Vall d'Hebron, on va rebre un munt de quimioteràpies i li van col·locar una pròtesi al braç (va ser el primer intent de salvar l'extremitat a l'Estat amb èxit). Molts dels seus companys d'hospital no van sobreviure. Ella sempre explicava que no els deixaven jugar junts, per no intimar i evidenciar el que els podia acabar passant si un d'ells no se'n sortia.

Ella va tenir sort, i ho va superar. Una pròtesi al braç que gairebé no es notava, un any d'alopecïa i les terribles perruques que ella odiava van quedar com a record.

Des de llavors va tenir clar a què es volia dedicar: seria oncòloga pediàtrica per poder ajudar els infants que han de passar per una malaltia com la que ella havia viscut.

Així, el juny del 2001 va iniciar la residència a l'Hospital Germans Trias i Pujol. Un any després ens vam conèixer. Juntes vam fer la residència de pediatria. L'any 2005 va acabar la residència i va aconseguir un dels seus grans somnis: ser adjunta de l'Hospital Germans Trias i Pujol i poder dedicar-se finalment a l'oncologia pediàtrica.

Marga, divertida, espontània, però sobretot, bona persona. Una excel·lent professional amb una gran virtut de la qual pocs metges poden presumir: l'empatia. No sabia fer una altra cosa que posar-se en la pell dels altres i arreglar les coses amb un enfoc amable, comprensiu i sacrificat.

La vida li va regalar dos fills preciosos (la Jana i l'Àlex) i un marit que sempre l'ha estimat i ha estat al seu costat, en Josep.

El 2012 el càncer va tornar a trucar a la seva porta. Un càncer de mama. Molts de nosaltres recordem aquell

moment. Un altre cop quimioteràpia, mocadors, mastectomia bilateral i histerectomia profilàctica. El seu somni era tornar a treballar i ho va aconseguir. El mateix 2012 va tornar a incorporar-se a la feina, i hi va estar durant cinc anys.

Però el 20 d'abril de 2017, en una revisió de rutina, es van confirmar els temors més grans. Metàstasis òssies. Tot i això no va tirar la tovallola i va saber reinventar-se. Junta amb altres companyes que passaven la mateixa malaltia, van fundar l'associació Càncer de Mama Metastásico (CMM) per donar a conèixer una fase de la malaltia poc reconeguda i a la qual es dediquen pocs recursos d'investigació. La part invisible, deia ella, la de què ningú en vol saber res. Així, des de llavors, van fer múltiples reunions, van participar en esdeveniments socials i mitjans de comunicació recaptant fons per la recerca per a la fase 4. Ella volia que la societat arribés a comprendre que, malauradament, el càncer de mama no va només de mocadors roses. Que el 20% de pacients amb càncer de mama acabarà patint metastasi. Que el 80% que se salven no són necessàriament més lluitadores que el 20% que no ho fa, i que la veritadera lluita era i seguirà sent aconseguir nous tractaments innovadors que arribin a tothom, independentment de la regió o de l'estatus social (equitat).

Lluitava amb la il·lusió que algun dia aquesta maleïda fase es pogués cronificar. El seu lema, «Más investigación para más vida» ho diu tot: intentar allargar el seu temps en aquest món amb la màxima qualitat de vida possible, a través de la recerca mèdica.

Des de llavors, l'associació (i el pàdel, la seva gran passió!) van ser el seu dia a dia. Sempre atenta als altres i sense deixar mai de seguir exercint la seva professió de pediatra per als coneguts que la tenien a prop, la Marga va ser una lluitadora fins al final. Estimava la vida amb tota la seva ànima i la va viure de ple fins a l'últim moment.

Els darrers mesos, el seu últim projecte (Vitakuora) estava destinat a fer conèixer la malaltia a les xarxes socials i crear una xarxa de segones opinions per a les pacients que no tenen tantes opcions de tractament com hi ha a Catalunya.

La Marga ha estat un exemple a seguir. Lluitadora fins al darrer moment, estimava tant la vida i ens va donar tantes lliçons que li estarem eternament agraïts.

«La vida no viscuda és una malaltia de la qual ens podem arribar a morir.» (Carl Gustav Jung)

Marga, t'estimem infinit.

Dolors Esteban Oliva

Pediatra del Hospital Universitari Germans Trias i Pujol